

Σε σκηνοθεσία Έφης Μπίρμπα

[Πολιτισμός / Θέατρο](#)

[Μαρία Λουπίδου](#)

Με το φίλτρο της τέχνης οι άνθρωποι έχουν την δυνατότητα να δουν αλλιώς την καθημερινότητα. Να αντικρίσουν υπό άλλο πρίσμα όσα τους περιβάλλουν και να σταθούν στοχαστικά απέναντι σε αυτά.

Όποιοι επιλέξουν να δουν ένα έργο της Έφης Μπίρμπα και του Άρη Σερβετάλη έχουν μια προδιάθεση απέναντι σε αυτό που θα αντικρύσουν και ελπίζουν να αποκαλυφθεί μια κρυμμένη πλευρά των πραγμάτων.

«Οι Βάτραχοι» του Αριστοφάνη, θίγουν την κρίση που υπάρχει στον χώρο της τέχνης διαχρονικά. Πρόκειται για ένα έργο που παρουσιάστηκε το 405π.Χ. και πήρε το 1^ο βραβείο ως μια “φιλολογική κωμωδία”, και από τότε έχει παρουσιαστεί αμέτρητες φορές όντας πάντα επίκαιρο. Πριν παρουσιαστούν «Τα Βατράχια» στην Επίδαυρο, το έργο, έκανε πρεμιέρα στην Θεσσαλονίκη και εκεί υπό την σκηνοθεσία της Έφης Μπίρμπα, ο Άρης Σερβετάλης, ο Μιχάλης Σαράντης και πλήθος εξαιρετικών ηθοποιών, δώσανε την δική τους εκδοχή για το κλασσικό αυτό έργο.

Όταν ο σύγχρονος σκηνοθέτης μιας αρχαίας κωμωδίας θέλει να παρουσιάσει μια μοντέρνα προσαρμογή του έργου, έχει την δημιουργική ελευθερία να ερμηνεύσει ξανά το κείμενο ώστε να το κάνει σχετικό, ελκυστικό και κατανοητό για το σύγχρονο κοινό. Έχοντας μελετήσει διεξοδικά το αρχικό κείμενο, η Έφη Μπίρμπα και η δημιουργική της ομάδα, έπλασαν ξανά τους χαρακτήρες και έδωσαν τα κωμικά στοιχεία που σατιρίζουν την σύγχρονη έκφραση της τέχνης. Όμως δεν έκαναν μόνο αυτό.

Προσδιορίζοντας τα θέματα και τα μηνύματα στο αρχικό έργο ο λόγος των ηθοποιών αποκτά δύναμη και ενέργεια. Οι λέξεις των διαλόγων δεν περιγράφουν απλώς το διαχρονικό τοπίο της σύγχρονης πραγματικότητας αλλά μας οδηγούν να δούμε τη σημασία αυτού του τοπίου, να βρούμε τον αληθινό εαυτό μας, να καταλάβουμε τις σπουδαίες αξίες της ζωής.

Το σκηνικό και ο σχεδιασμός που επέλεξε η Έφη Μπίρμπα αντηχεί τα θέματα του έργου με μια avantgardeπροσέγγιση. Τα μπαγάζια που κουβαλά ο Ξανθίας είναι υπερμεγέθη, κρύβουν όμως μια έκπληξη, τα φορέματα των γυναικών είναι εμπνευσμένα από την βικτωριανή εποχή και δίνουν μια ρομαντική κίνηση. Η γλώσσα και οι διάλογοι είναι στοχευμένα στοσύγχρονο κοινό, διατηρώντας παράλληλα το χιούμορ και το πνεύμα του πρωτοτύπου. Πολλές πολιτιστικές αναφορές και παρωδίες αντικατοπτρίζουν σύγχρονες καταστάσεις, γεγονότα και συνθήκες. Γίνεται αναφορά στην απαξίωση του πτυχίου των ηθοποιών, στα σύγχρονα εκφραστικά μέσα που χρησιμοποιούνται για να επηρεάσουν συναισθηματικά τους θεατές, ενώ το χιούμορ και η σάτιρα παραμένουν προσιτά και σχετικά με το σύγχρονο κοινό.

Οι ηθοποιοί ενσαρκώνουν τους χαρακτήρες φέρνοντας τις δικές τους ερμηνείες

και αποχρώσεις στους ρόλους και αυτό είναι πολύ απολαυστικό καθώς μετακινούνται από την τραγωδία στην κωμωδία και από τον βαθύ και ουσιαστικό λόγο στο γρήγορο χιούμορ.

Η σύγχρονη μουσική είναι επιβλητική και έντονη. Οι χορογραφίες ενισχύουν την παράσταση. Η μουσική λειτουργεί υποβλητικά στην έκφραση συγκεκριμένων εννοιών. Όπως ο χτύπος της καρδιάς, επιταχύνει ή δυναμώνει χωρίς να «πατάει» σε μελωδία, υποβάλλοντας την διάθεση για σκέψη.

Η εξισορρόπηση της παράδοσης και της καινοτομίας είναι εντυπωσιακή. Αν θέλει κάποιος να δει μέσα από τον εκσυγχρονισμό του έργου τα μηνύματα που θέλει να περάσει η σκηνοθέτιδα, μπορεί με πολύ άνεση να τα απολαύσει. Αν πάει το οπτικό του πεδίο αναζητά ικανοποίηση στην αποτύπωση της ουσίας του πρωτότυπου έργου θα μπορέσει και πάλι να μείνει ικανοποιημένος.

Πως καταφέρνει όμως η Έφη Μπίρμπα να αποδώσει την δική της αγωνία για την τέχνη και την οπτική της για την ζωή μέσα από το έργο; Στην πραγματικότητα η απάντηση στην ερώτηση αυτή είναι εντελώς υποκειμενική αφού το έργο λειτουργεί μόνο στον βαθμό που μπορεί να το καταλάβει ο κάθε θεατής ξεχωριστά. Ανάλογα με τα βιώματα, τις εμπειρίες, τις γνώσεις, την διάθεση και ικανότητα, ο κάθε ένας θεατής αφήνει το σύνολο του έργου να επιδράσει επάνω του σε διαφορετικό βαθμό.

Η σκηνοθέτης δημιουργεί ένα έργο που αναφέρεται σε σπουδαία θέματα αλλά και αποκαλύπτει ένα κρυφό ή αόρατο στοιχείο χωρίς να το φωνάζει ή να το επισημαίνει υπερβολικά. Το γεγονός ότι η τέχνη αποκαλύπτει κρυφά μηνύματα ή διαφορετικές νοηματοδοτήσεις χωρίς να τα προβάλλει έντονα ή απερίσκεπτα, προσδίδει στο έργο βάθος και πολυδιάστατο χαρακτήρα. Οι θεατές έχουν τη δυνατότητα να ανακαλύψουν αυτές τις πτυχές, κάνοντας την εμπειρία πιο ενδιαφέρουσα και συναρπαστική. Γιατί, είναι απολαυστικό να αντιλαμβανόμαστε νέες σημασίες των πραγμάτων και να αναδεικνύονται οι πολυπλοκότητες της ανθρώπινης φύσης. Αυτό προκαλεί σκέψη, ενεργό ρόλο από τον ίδιο τον θεατή και είναι ένας από τους λόγους που η τέχνη είναι μοναδική και εκπληκτική.

Με το έργο της η Έφη Μπίρμπα φανερώνει κάτι που μοιάζει κρυφό ή αόρατο χωρίς να φωνάζει γι αυτό. Και είναι πολύ ωραίο όταν το κάνει αυτό η τέχνη! Την ευχαριστούμε!

PERMANENTLY_REMOVED